

‘Volgens mij heb je geen idee waar je aan begonnen bent,’ zeg ik terwijl ik met tegenzin mijn jas aantrek. ‘Twee weken lang met je broertje opgescheept zitten op het dieptepunt van zijn bestaan. Of denk je me soms te kunnen redden?’

Sabine staat al bij de voordeur met de sleutels in haar hand. ‘Je kunt tegen mij aan schoppen zo veel je maar wilt, maar de meiden zitten al in de auto te wachten. Stap in,’ antwoordt ze.

Het is de eerste zaterdagavond in Laerholt. Mijn zus zit achter het stuur. Ik ben de bijrijder. We rijden door de heuvels van onze geboortestreek naar Maastricht. Sabine heeft op verzoek van mijn nichtje Floor een Nederlandstalig nummer opgezet dat ik nooit eerder heb gehoord, maar waarvan de drie tieners op de achterbank elk woord kennen. Ze deinen mee op de muziek, klappen dubbel van het lachen en deppen met uitgerekte monden hun ogen droog om hun zorgvuldig aangebrachte make-up niet door lachtranen te laten verwoesten. Ik ben een figurant, gewoon de oom van de jarige, die er niet toe doet, ook al ben ik er de oorzaak van dat ze vannacht geen slaapfeestje hebben en na de film weer gewoon naar huis worden gebracht. Ik ben een last.

‘Twee keer is te vaak, nu is het raak!’ blèren de meisjes met de radio mee.

Ik probeer niet te begrijpen wat ze zingen. Sabine kijkt afwisselend naar de weg, in de achteruitkijkspiegel naar de dames en opzij naar mij. Haar witte knokkels verraden haar verkramping. Ik staar naar buiten om te kunnen ontsnappen aan de vrolijkheid. Het is een vertrouwd beeld, de glooiende velden uit mijn jeugd, afgewisseld met stukjes bos en vakwerkhuizen die door een reus over het land lijken te zijn uitgestrooid. Ik ben een rots die over een groene heuvel uitkijkt. Er is veel leegte. Weilanden strekken zich ver voor ons uit, proberen de horizon te ontlopen door snel naar beneden te duiken en even verderop weer boven te komen. De perenbomen staan in bloei. Hun witte bloesem is uitbundig aan de donkere takken verschenen. Eén zuchtje wind en de blaadjes

vallen als sneeuw naar beneden op het gras. Taak volbracht. Zo zweeft mijn geest traag boven het landschap, mijn lichaam gevangen in een Ford Fiësta vol lawaai en oestroegen. Amsterdam lijkt lichtjaren van me verwijderd, hoewel ik er gisteren nog was.

Ik hou van de reuring van de stad, van het fijne thuis van Angela en mij aan de Mesdagstraat, ons eiland van kalmte in het tumult van bakfietsen, trams en toeristen. Maastricht was voor mij te beschaafd. Als Amsterdam een stoere man is die onmiddellijk in actie komt zodra er iets te beleven valt, dan is Maastricht het keurig gesoigneerde meisje dat lijdzaam aan de Maas staat te wachten op het bezoek. Sabine past hier beter dan ik.

Floor zwaait nog even naar ons voordat ze de bioscoop binnenstapt met haar gevolg. De geur van popcorn zou een blinde moeiteloos naar de ingang leiden. Sabine en ik kijken haar na.

‘Wat wordt ze groot, hè, Maarten?’

Natuurlijk. Zij is de moeder en ziet nog het kleine meisje in Floor. Ik zie vooral de mooie jonge vrouw in wording, met haar stralende lach, lange donkere haren en sportieve lichaam. Alles in de juiste proporties, maar nog wat mager. Floor is mijn nichtje. Ik heb geen bijgedachten, maar ze is echt geen klein meisje meer. Ze is iemand met wie een puberjongen maar wat graag zou willen rotzooien.

‘Ze is inderdaad groot geworden,’ weet ik uit te brengen.

Sabine draait haar gezicht naar me toe. ‘Wat wil je? Drankje doen of naar huis?’

De vraag dringt bij me binnen als een splijtbom. Mijn adrenalinespiegel reageert alsof ik plotseling moet rennen voor mijn leven. Er is geen vijand te bekennen, geen hongerig luipaard in de buurt, geen dodelijk virus, en toch vertelt mijn hartslag mij dat ik moet vluchten. Ergens iets drinken op zaterdagavond in Maastricht. Dat betekent pratende mensen om me heen, lawaai, lichamen. Het betekent ook de verdoving van een goed glas whisky. Praten met Sabine. Schreeuwen met Sabine. Naar huis betekent natuurlijk ook praten met Sabine, maar dan op de bank met een kop koffie, met op de achtergrond een of ander praatprogramma waarin met opgewonden stemmen het nieuws wordt opgeblazen.

Daarna, vanavond laat, nog een keer de auto in om die tieners op te halen. Het is allemaal even vermoeiend. Ik kan ook gewoon gaan slapen, maar dat gaat ze nooit toestaan: ik alleen thuis. Waar was Sepp ook alweer? Logeren. Ik moet iets beslissen. Mijn gedachten tuimelen over elkaar heen. Ik zweet. Sabine kijkt me vragend aan.

‘Ik weet het niet.’

‘Een beetje afleiding zal je goeddoen,’ zegt ze. ‘We gaan naar de Romein.’

Ik ben misschien wel voor het eerst van mijn leven dankbaar dat zij een keuze voor mij maakt, al denk ik niet dat ze beseft hoeveel afleiding ik al heb gehad door plotseling uit mijn vertrouwde leven te zijn weggerukt en hier in het zuiden te zijn beland.

De Romein ademt bier. De kastenwand achter Sabine is gevuld met alle mogelijke Belgische speciaalbieren. Het duizelt me als ik alle namen in me op probeer te nemen. Ik...